

Prædiken til 14. søndag efter Trinitatis

Man skal lære så længe man lever. Man kan lære så længe man lever. Der er ganske vist dem, der går rundt og siger: der er ikke nogen, der kan lære mig noget. Jeg er ked af at sige det. De er gået i stå. Jeg har haft den glæde at møde mange livskloge mennesker. Mennesker, der har lært mig om livet. Om den svære kunst at leve. Et ordentligt og meningsfuldt liv. En af dem var en gammel dame som nu er død som jeg besøgte engang imellem. Og så gik snakken om småt. Og stort. Hun havde oplevet den store sorg at miste. To børn. Og da vi talte om det så glemmer jeg aldrig hvad hun sagde. Får jeg det bedre af at sætte mig over i et hjørne og beklage mig? Hende tænker jeg på når jeg selv og mennesker omkring mig kommer alt for godt i gang med at beklage sig over småting. Så er der det ene og så er der det andet vi er utilfredse med. Vi kan jo godt have tendens til at blive nogle mavesure brok hoveder der kun kan se det,

der er noget i vejen med. Er det ikke på tide, at vi tager nogle andre briller på? Så vi får øje på, hvor godt vi har det i forhold til så mange andre mennesker rundt om i vores verden. Hvor meget vi har grund til at glæde os over. Og være taknemmelige for. At leve på en lille plet i verden. I fred. At vi får mad at spise hver dag. At vi har en seng at sove i. I et hjem uden skudhuller i hoveddøren. At det er fuglenes sang vi kan høre og ikke luftalarmernes tuden. Hold nu op med al den brok. Ham som vi møder i dag er ingen klynker. Han har god grund til at beklage sig. For han er blevet hårdt ramt af livet. Han er lam. Hans krop er blevet hans fængsel. Prøv at forestil dig at være ham: Du ligger der bare. På det samme sted hvor du nu har ligget i 38 år siden 1986. Du kan ingenting. Du har mistet håbet om, at dit liv nogensinde kan blive anderledes. Og bedst som du ligger der kommer der så en og lægger hånden på din skulder og siger: Vil du være rask? Du vender dig om og du

ser ham. Mig rask? Det kan umuligt lade sig gøre. Det sker aldrig for mig. Sådan kan det gå. Også for os. At vi kan få svært ved at få øje på det, der er godt. Midt imellem alt det onde og forfærdelige der sker rundt omkring i vores verden. Vi kan have svært ved at få øje på håbs tegnene. På de små glimt af glæde. Dem må vi samle på. Se op. Se ud. Og se efter det smukke, det gode, Det, der gør dig glad. Og giv aldrig slip på håbet om at det der lige nu er svært det kan blive bedre. At det lysner. Den lamme havde mistet håbet. Om at det nogensinde skulle blive anderledes at være ham. Men så kommer Jesus forbi. Han ser ham. Som kun han anse. Med Guds kærlige øjne. Og så gør han noget. Jesus. Gør det som kun han kan gøre fordi han er den han er. Guds søn. Han befrier den lamme fra sit fængsel. Han havde mistet håbet om at nogen ville hjælpe ham. For der var ingen i hans liv. De havde glemt ham. Sådan er der alt for mange iblandt os, der har det. Jeg bliver mere og mere

bekymret for. At vi er ved at miste evnen til oprigtigt at interessere os for hinanden. Se hinanden. Lytte til hinanden. Mærke hinanden. Leve os ind i hinandens liv. Vi glemmer det. Fordi vi har vores opmærksomhed et andet sted end på hinanden. Når vi sidder der bag skærmen. Vi må ikke glemme at interessere os for hinanden. Her tænker jeg ikke på den nysgerrige interesse i at følge med i hvad naboen foretager sig omme bagved hækken. Lad da ham om det. Jeg tænker på den oprigtige interesse i at møde den anden. Mit medmenneske. Lære den anden at kende. Mere end bare på overfalden. Her kan vi lære af Jesus. Var han ligeglad med andre? Så han igennem mennesker som om de var lavet af luft? Jesus brugte hele sit liv på at møde mennesker. Forvandle menneskers liv. Med Guds kærlighed." Rejs dig, tag din bære og gå." Sagde han til den lamme. Han havde mistet håbet og tilliden til at der kunne ske noget godt også for ham. Men det var jo lige det, der

gjorde. Jesus gav ham en ny begyndelse. Et helt nyt livet.
Vi må ikke miste håbet. Om at det kan blive godt. Igen. At
det lysner. Vi må ikke miste troen på. Og tilliden til. At Gud
ser os. At han griber ind. I vores verden. At Gud er med os
midt i alt det svære i vores liv. Det, der ikke er til at bære.
Han er med os. I sin kærlighed. Amen. Ære være faderen
og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så
også nu og altid og i al evighed. Amen.